

Mộc Diệp Tử

*Em
chưa từng
chạy trốn
cô đơn*

Mục lục

Lời Tựa

Thanh Xuân Là Đóa Hoa Lặng Lẽ Nở Rộ,Lặng Lẽ Tàn Phai

Cũng Đã Đủ Lớn Để Mong Bé Lại, Như Ngày Hôm Qua

Điều Con Gái Thật Sự Cần?

Em, Hãy Nhắc Mình Cô Đơn Để Nhớ Mình Đã Từng Hạnh Phúc

Đừng Đợi Nữa

Có Thể Một Ngày Em Sẽ Lại Yêu

Nói Hết Rồi Thôi

Rồi Cũng Đến Lúc Không Còn Là Của Nhau

Là Con Gái, Không Cần Tỏ Ra Mạnh Mẽ!

Duyên Phận

Phía Sau Một Cô Gái Hay Cười

Khi Người Lớn Không Còn Cô Đơn

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Lời Tựa

Bạn đang tìm kiếm điều gì trong cuộc đời này?

Nếu là tình yêu, cuốn sách này không dạy bạn cách để yêu.

Nếu là hạnh phúc, cuốn sách này cũng không dạy bạn cách để hạnh phúc.

Nhưng nếu là bình yên, tôi tin rằng bạn sẽ tìm thấy những tháng ngày bình yên khi đã bước qua những chông chênh của tuổi trẻ và cuốn sách này chính là những bình-yên-của-một-thời-tuổi-trẻ-đã-bỏ-đi- xa mà tôi sẽ tâm sự với bạn như những tri kỷ trong đời. Hoài bão của tuổi xuân, mộng ước về tình yêu và khao khát được tự do vươn ra khỏi vỏ bọc của chính mình.

Tuổi trẻ và tình yêu như một dòng chảy bất tận và cuộc đời đi qua hết thảy, đều chúng ta lướt lưu nhất vẫn chỉ là tuổi trẻ mà thôi. Cô đơn cũng được, buồn vui cũng được dẫu sao thì tuổi trẻ vẫn là món quà quý giá vô ngần và được sống để đi qua nó, dẫu thất bại nhiều hơn thành công, dẫu buồn hơn vui, chúng ta vẫn chỉ có một thời thanh xuân sôi nổi duy nhất trong đời - để hoài niệm, để sống mãi với nó - như một chiếc hộp ký ức, mỗi lần gió thổi, lại ngân vang không ngừng.

Có thể tuổi trẻ cô đơn, tuổi trẻ thất bại, tuổi trẻ chơi vơi nhưng hãy cứ bước qua tuổi trẻ một cách chậm rãi, không sợ hãi, không ngại ngần, bởi tuổi trẻ sinh ra để đánh đổi bình yên sau này, cứ tin vậy, bạn nhé !

Viết tặng một phần tuổi trẻ đã qua đi và chẳng thể nào qua trong đời.

Viết tặng những cô gái đã, đang sống như tôi và không như tôi.

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Thanh Xuân Là Đóa Hoa Lặng Lẽ Nở Rộ, Lặng Lẽ Tàn Phai

“Thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời không phải là nhận ra tình yêu sau nhiều năm chối bỏ mà là nhận ra nụ cười của chính mình sau nhiều năm đánh mất”

Ai rồi cũng bước qua những lần lạc lối. Ai rồi cũng học được cách sống khác khi đã đủ trưởng thành để chọn cô đơn như một người bạn, để an yên như một dòng nước tĩnh, lặng lẽ chảy riêng phần đời của mình.

Tuổi thanh xuân giống như đóa hoa, lặng lẽ nở rộ, lặng lẽ tàn phai, trong giây phút tươi đẹp nhất của đời người - đa số chúng ta chỉ trải qua cảm giác rục rờ nhất một mình.

Tuổi trẻ có rất nhiều mà cũng có thể chẳng có gì. Bởi vì có nhiều - là đam mê, là hoài bão, là tự do nên tuổi trẻ nắm trong tay những mộng tưởng dễ vỡ, nên tuổi trẻ sẵn sàng đánh đổi và dễ dàng tổn thương. Người ta cứ nói, tuổi trẻ chẳng có gì để mất nên tuổi trẻ không biết sợ, không biết lo. Thật ra thì, những điều đã mất đi trong năm tháng hoa niên đẹp nhất ấy đã dạy cho họ một nỗi lo, một nỗi sợ bình-chỉ-riêng-mình-hay. Tuổi trẻ chỉ có niềm tin, chỉ có hy vọng, chỉ có ước mơ rất nhiều nhưng cũng dễ mất. Khi những trao đi và nhận về trong vụ vỡ, tuổi trẻ co mình trong cái lốt cô đơn.

Người ta nói với nhau, không hiểu vì sao tuổi trẻ hôm nay lại dễ buồn, dễ cô đơn đến thế? Bởi vì không hiểu nên nhiều người trách móc, cười chê-rằng cuộc sống quá đủ đầy nên người trẻ sống vô nghĩa, dễ buồn vì những điều đâu đâu. Nhưng đủ đầy vật chất không khóa lấp được lỗ hổng của tâm hồn. Và rằng, người khổ có nỗi buồn của người khổ, người giàu có nỗi đau của người giàu. Người già dễ buồn vì những điều đã cũ còn người trẻ dễ buồn vì những

điều chưa qua. Ở lứa tuổi nào, người đang sống cũng có những nỗi cô đơn của riêng họ. Cô đơn là một trạng thái đặc biệt, nó có thể chất chứa bất cứ cảm xúc gì. Người cô đơn không phải là không hạnh phúc, họ rất hạnh phúc nhưng họ cũng có những giây phút cô đơn. Vậy nên, người trẻ không phải vì bất hạnh mà cảm thấy cô đơn, chỉ là ai cũng phải trải qua những thời khắc mất tự chủ, những khoảnh khắc bỗng dưng muốn một mình, không buồn, không vui, không tuyệt vọng - như cánh chim nhỏ bé giữa bầu trời bao la, mãi miết bay, chẳng cần biết cuộc đời sẽ trôi về đâu.

Chúng ta là thế, tuổi trẻ là thế, giữa những kì vọng và gánh vác một tương lai, chúng ta cũng có những giây phút yếu lòng, muốn buông bỏ, muốn tự do, nhưng rồi lại gồng mình mạnh mẽ mà tiến lên chứ không chịu lùi bước. Nên nỗi cô đơn của tuổi trẻ thật ra mà nói, chỉ giống như chúng ta vừa tháo bỏ lớp áo mạnh mẽ để trở về là mình. Cô đơn là gì? Thì ra nó chẳng có gì ghê gớm cả, nó chỉ là tấm gương soi rõ chúng ta những khi một mình - cần tìm lại mình, nhận ra và đối diện chính mình, đứng lại rồi bước tiếp.

Chỉ thế thôi.

Cô đơn à, có đáng sợ không? Tôi tin rằng, chẳng người trẻ nào sợ. Vậy tại sao những người vừa bước qua tuổi trẻ lại cảm thấy cô đơn và coi thường nó? Là bởi vì, họ chưa nhận ra hoặc đã để cái tôi thật sự của mình ngủ quên rất lâu rồi đấy thôi. Khi người ta phải sống dưới nhiều vỏ bọc khác, họ không phải là không cô đơn mà là đang chối bỏ cô đơn.

Ai rồi cũng bước qua những lần lạc lối. Ai rồi cũng học được cách sống khác đi khi đã đủ trưởng thành để chọn cô đơn như một người bạn, để an yên như một dòng nước tĩnh, lặng lẽ chảy riêng phần đời của mình.

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Cũng Đã Đủ Lớn Để Mong Bé Lại, Như Ngày Hôm Qua

Hồi nhỏ cứ nghĩ không được đi chơi là khổ.

Lớn rồi mới thấy ở nhà hạnh phúc biết bao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ phải đi học là khổ.

Lớn rồi mới thấy khoảng thời gian còn đến trường hạnh phúc biết bao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ mẹ ép ăn cá là vì không thương mình.

Lớn rồi mới thấy bao nhiêu người không có được miếng ăn thật khổ biết bao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ những người ngọt ngào với mình là tốt bụng.

Lớn rồi mới thấy, hóa ra những lời ngọt ngào cũng sắc như dao.

Hồi nhỏ cứ nghĩ bố mẹ sẽ sống bên mình mãi mãi, chẳng bao giờ già đi.

Lớn rồi mới thấy khi một người bước về phía bên kia cuộc đời, mọi thứ chỉ còn tính bằng giây.

Hồi nhỏ cứ nghĩ người mình lấy sau này nhất định phải giống như hoàng tử.

Lớn rồi mới thấy những thứ càng bóng bẩy bao nhiêu thì lại càng đau lòng bấy nhiêu.

Hồi nhỏ cứ nghĩ sau này mình nhất định sẽ làm người giàu nhất, người đẹp nhất, người nổi tiếng nhất...

Lớn rồi mới thấy, cuộc đời là những trang giấy lật vội, ước mơ như những dòng chữ chưa kịp đọc đã vội vàng bỏ qua. Đoạn hay nhất của cuộc đời chính

là thanh xuân tươi đẹp đã vì chính ép mà để nó tuột trôi mất, đến khi nhớ lại, tất cả chỉ là màu trắng nhạt nhòa.

Thì ra cuộc đời trong khoảnh khắc tươi đẹp nhất, đa số chúng ta đều vội vàng lướt qua như thế...

Có những ngày thức giấc, trên đài phát đi những lời ca da diết của Thu Phương “Cuộc đời nàydầu ngắn, nỗi nhớ quá dài và cũng đủ lớn để mong bé lại, như ngày hôm qua mà lòng nao buồn, chỉ mong cho mình được quay trở về những ngày bé thơ, để được sống lại những giây phút đã vội vàng bỏ qua”, được nhìn lại những gì mình đã từng đánh mất...

Ước gì mình có thể bé lại để sống trong thế giới an lành của trẻ con, với những câu chuyện cổ tích thần tiên, những ngày tháng vô tư theo chân lũ bạn hàng xóm bày đủ trò nghịch phá, chẳng còn những toan tính mệt mỏi, chẳng còn những tranh chấp xô bồ.

Ước mình có thể bé lại để được nói yêu thương cha mẹ không ngại ngùng, được ôm chặt lấy mẹ, được nằm gọn trong lòng cha ấm áp và bình yên.

Ước mình có thể bé lại để nói xin lỗi những người bạn mà mình đã từng làm tổn thương, để nói cảm ơn những người thầy cô đã từng nâng đỡ bước chân mình trong đời, để chạy thật nhanh đến dự bữa tiệc sinh nhật nhỏ bạn ngày xưa, tặng cho nó món quà đã mua rồi cất trong góc bàn lặng lẽ, chỉ vì những giận hờn vu vơ mà cuối cùng chẳng còn kịp gặp lại nhau nữa.

Ước mình có thể bé lại, để được thích thì nói thích, không thích thì thẳng thắn quay lưng chẳng thềm quan tâm nữa, để sẵn sàng đứng ra bảo vệ một người bạn bị bắt nạt, sẵn sàng phản ứng lại những trò không hay ho của lũ bạn, để thẳng thắn khen ngợi một chiếc váy xinh, một mái tóc được tết gọn gàng, để thoải mái làm những việc mình muốn dù cho nó có “điên khùng” thế nào đi chăng nữa trong mắt người ngoài.

Ước mình có thể bé lại để những ngày tan học, chạy về nhà ,nhón chân mở chiếc lồng bàn, bốc ăn thoải mái những món ngon mẹ nấu, vừa ăn vụng vừa nói oang oang :” Mẹ ơi con đói quá”, để lại được nghe tiếng mẹ vọng từ nhà trên xuống mắng :“Con gái con đưa ăn uống bốc bải” nhưng sau đó mẹ lại tất tả làm cơm thật nhanh.

Ước mình có thể bé lại để có thể kể cho mẹ nghe những câu chuyện, những cảm xúc buồn vui đầu đời mà mình đã từng giấu rất kỹ, đã từng cảm thấy tổn thương khi một ngày thấy mẹ mở cuốn nhật ký được cất giấu kỹ dưới hộc bàn ra đọc, đã từng nghĩ mẹ sẽ chẳng bao giờ hiểu được tâm sự của con gái.

Ước mình có thể bé lại để những ngày kiệt sức, mệt mỏi, có thể chạy về nhà gọi mẹ gọi cha, thấy mình an toàn trong ngôi nhà có cánh cổng màu xanh, bình yên nằm nghe những bản tình ca Pháp từ chiếc đài đĩa đã cũ của bố mà những dàn âm thanh hiện đại sau này nghe cũng chẳng thấy hay bằng.

Ước mình có thể bé lại để chẳng bao giờ bỏ qua những ước mơ thầm kín một thời được nắn nót ghi trong cuốn sổ màu xanh xinh đẹp chôn ở góc vườn kia nữa, để sống như mình mơ, để theo đuổi đam mê đến cùng.

Có những lúc mong mình được quay trở lại những tháng ngày xa xưa ấy, không phải để hối tiếc những con đường mình đã đi, đã chọn, đã vấp ngã và đã tổn thương, chỉ là giữa dòng đời ngược xuôi này, ước mơ ngược dòng thời gian như một giấc mộng đẹp để giúp người lớn chúng ta được tiếp thêm động lực để sống tiếp những ngày tháng nhiều bão giông.

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Điều Con Gái Thật Sự Cần?

Thanh xuân của người con gái giống như pháo hoa, khoảnh khắc rực rỡ nhất, người qua kẻ lại ngăm nhìn rất đông, nhưng rồi giây phút lụi tàn lại chỉ có thể lặng lẽ trải qua một mình.

Này em, em có biết điều con gái thực sự cần là gì không? Sẽ không phải là một người đàn ông. Cũng chẳng phải một tình yêu đẹp như cổ tích. Chỉ là một tình yêu yên ổn thôi.

Em nghe thế sẽ lại cười, tôi biết. Em vẫn cười vì em tin rằng, những cô gái đẹp trong cuộc đời này một khi đã để dành tất cả những gì đẹp đẽ nhất mà cô có, là sắc đẹp, là tuổi xuân, là tình yêu, đem trao gửi cho một người đàn ông thì thứ mà họ muốn chẳng phải là bản thân người đàn ông đó, thì sẽ là gì? Nhưng em biết mà, cái em tìm kiếm trong đường tình này, chẳng bao giờ là một người đàn ông để em sở hữu, chỉ là em đang tìm kiếm sự yên ổn cho trái tim mình mà em chưa nhận ra.

Vậy nên sẽ có một ngày, em nhận ra rằng sự khác biệt lớn giữa việc nắm tay một người em yêu khác với trói buộc một trái tim, một tâm hồn từ lâu đã đi hoang. Tình yêu là sự ràng buộc vô hình, không trói mà tự chặt, nên một khi nó đã đi lạc thì em có cố giữ, nó vẫn sẽ đứt áo ra đi. Tình yêu cũng là sự ích kỷ nên ai ai cũng mong mình giữ vị trí độc tôn trong lòng người kia, em sẽ chẳng chấp nhận san sẻ người em yêu nên em làm sao có thể tin mình sẽ mãi yên ổn chấp nhận một tình yêu không là của riêng em như thế?

Sẽ có một ngày, em nhận ra rằng người đàn ông ấy chưa bao giờ là điểm tựa vững vàng cho em, khi em buồn-người ấy không ở cạnh, khi em khóc-người ấy không lau nước mắt cho em, khi em mệt-người ấy cũng không biết,

người ấy chẳng có thời gian để lo lắng, bận tâm những câu chuyện mà em muốn kể.

Sẽ có một ngày em nhận ra rằng ngày nắng cũng như ngày mưa, đêm cũng như ngày, nỗi cô đơn và bất an của em cứ ngày một lớn thêm, nhưng em không biết vì lẽ gì? Em vẫn phũ nhận, em đang có người ấy trong tình yêu. Nhưng nắng đẹp rực rỡ không có nghĩa là em sẽ không thấy lòng lạnh giá, người đàn ông ấy là của em cũng không có nghĩa là sẽ thuộc về riêng em cả con tim lẫn thể xác.

Sẽ có một ngày, em nhận ra rằng sở hữu một người không phải là khế ước cho một tình yêu yên ổn. Em có thể chẳng mong một người thề nguyện sống chết vì em, cũng chẳng mong một tình yêu sẽ là mãi mãi, nhưng chắc chắn, em sẽ mong một tình yêu chân thành-có thể khiến em nhẹ nhõm tung cánh bay trên bầu trời của riêng mình.

Thanh xuân của em trao hết cho một người, không toan tính, đại khờ ôm siết lấy một vòng tay và tin chắc rằng cả cuộc đời, em chỉ cần mỗi vậy. Cái giá cho thanh xuân em là bao nhiêu hả cô gái? Em bảo rằng, thanh xuân của em là vô giá nhưng rồi chẳng biết từ bao giờ, em đã bán mình bằng cái giá của một thói quen- thói quen giữ chặt lấy một người đàn ông ở bên đời. Chẳng để làm gì, chỉ vì người đàn ông ấy là người mà em đã hi sinh cả tuổi xuân, em đã đánh đổi rất nhiều để có nên em giữ lại bên mình, xem như báu vật mà tuổi trẻ và sắc đẹp của em đã đổi được. Vậy là em bán em rồi. Cái giá là thời gian, là thói quen của những năm tháng son trẻ, chỉ biết yêu và đổi lấy tình yêu của một người. Rồi đến một ngày, khi cảm xúc cuồng nhiệt đã lìa xa, dù biết rõ ràng là người đàn ông ấy chẳng còn đủ thiết tha để trao cho em một nụ hôn nồng thắm, để ôm siết em trong một vòng tay thật chặt khi em cô đơn, em vẫn chẳng thể rút mình ra khỏi thói quen nhạt nhẽo đó.

Em biết không, bán mình bằng thói quen yêu như em có lẽ còn chưa đến mức rẻ mạt, có những cô gái đánh đổi tuổi xuân chưa đủ, đánh đổi luôn lòng tự trọng để ở lại cam chịu trong một mối tình mà người đàn ông chẳng khác gì những kẻ bạo hành thời Trung cổ. Họ đánh đập các cô, chửi bới các cô, chửi bới các cô công khai, nhưng các cô vẫn tự nguyện ở lại, sống chết giữ chặt người đàn ông đã sớm trở thành người dưng ấy. Phải nói đó là sự lì lợm đến cổ chấp hay sự kiên cường đến bất chấp? Vì lụy tình mà đánh mất bản

thân mà điều đáng sợ nhất trong tình yêu.

Em ạ, thanh xuân của người con gái giống như pháo hoa, khoảnh khắc rực rỡ nhất, người qua kẻ lại ngắm nhìn rất đông, nhưng rồi giây phút lụi tàn lại chỉ có thể lặng lẽ trải qua một mình.

Thế nên thanh xuân là thứ ngọt ngào nhưng cũng tàn nhẫn nhất. Một người con gái, phải từ bỏ bao nhiêu ngày tháng hoa niên tươi đẹp mới giữ được người mình yêu? Phải trải qua bao nhiêu lần lột xác, không ngừng trưởng thành, không ngừng vứt bỏ tự tôn của bản thân để nắm tay người ấy đi đến tận con đường tình mà cô mong ước? Phần lớn quãng đường thanh xuân ngắn ngủi ấy, các cô gái đã không sống cho mình mà sống cho người họ thương.

Chỉ tiếc đến cuối cùng, vào thời khắc thành công rực rỡ nhất trong sự nghiệp, người đàn ông ấy lại không chọn nắm tay cô. Họ chọn một người khác, không phải vì những hy sinh trong tình yêu.

Chỉ là vì tuổi trẻ đã bỏ các cô đi rồi.

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Em, Hãy Nhắc Mình Cô Đơn Để Nhớ Mình Đã Từng Hạnh Phúc

“Chúng ta cần có những khoảnh khắc cô đơn, cần có những khoảnh khắc một mình, đau nỗi đau của chính mình để nhắc nhở mình đã từng hạnh phúc”

Đêm đã sâu rồi, đêm mùa đông thường hiu quạnh, đặt bàn tay nhỏ bé lên trái tim đơn độc đêm nay, run rẩy lắng nghe những nhịp đập trống vắng như lắng nghe từng giọt sầu đắng rơi chậm chậm bên phin cà phê. Tiếng gió lùa khô khốc bên hiên nhà, những giai điệu của “Khúc mùa thu” như vỡ vụn theo từng khoảnh khắc của đêm, quàng tay ôm lấy thân mình, tự hỏi: “Đời đã vui nhiều chưa mà sao mỗi lúc lại mệt mỏi thế?”

Ngày nắng đã tắt, đêm buông rơi. Đêm của những nỗi cô đơn tìm về. Đường như rất lâu rồi, ta mới ngồi một mình độc thoại với đêm. Đêm nay những ánh đèn đường dường như cứ đổ nghiêng mãi, đổ ngheeng theo từng nỗi chông chênh trong lòng. Lặng lẽ mở ra những dòng thư của một thời xa xưa cũ kĩ, lặng lẽ đọc rồi lặng lẽ cất đi. À thì ra, những điều một thời ta đã từng nguyện lòng đánh đổi mọi thứ ta có - lòng tự trọng, danh dự, tương lai, cũng có lúc chỉ còn là những dòng chữ lặng lẽ nằm lại những góc kín bên lề đời. Nhiều năm sau này khi ngoảnh đầu nhìn lại, điều làm chúng ta mỉm cười thanh thản nhất, có lẽ là nỗi đau trong hồi ức xa xưa ấy - nỗi đau một thời ngỡ là sâu sắc, khắc cốt ghi tâm, hóa ra cũng lặng lẽ phai mờ dần dần theo năm tháng. Trong thời khắc mà chúng ta ngoảnh lại, những gì ngày xưa nghĩ mình sống chết không thể buông bỏ, đau lòng không thể vượt qua, đều chỉ là cảm xúc nhất thời. Cuộc đời không có những nỗi đau trường tồn, chỉ có những nỗi đau cố chấp mà thôi.

Nhưng ta biết, những nỗi buồn đã qua đi thì quá khứ nào đâu dễ ngủ yên, dù ngày hôm qua, ta đã xiết tay mình đến quặn đau, nhắm mắt mà vứt bỏ, mà

lãng quên mà tin rằng từ nay mình sẽ chẳng bao giờ còn nhớ đến nữa, chẳng bao giờ còn đau lại nỗi đau xa xưa nữa. Những lớp bụi ngày xưa vẫn dày lên theo ngày tháng, nỗi đau rồi cũng im lặng chìm xuống sau những đường gân thớ thịt mà ta đã gồng mình vượt qua suốt quãng đường tuổi trẻ đơn độc. Nhưng dẫu những nỗi buồn đã lãng đi thì vết thương kia đến một thời điểm nào đó vẫn sẽ thức tỉnh, như dòng lũ ào cuốn phăng đi tất cả, đến cuối cùng vẫn trở lại những sỏi đá cằn khô, nỗi đau của ta hiện hình bất chợt vào những khoảnh khắc cô đơn không còn tự chủ như thế, mạnh mẽ nào rồi đến lúc chỉ còn một mình cũng phải buông bỏ những lớp áo kiên cường đấy thôi. Buông bỏ để tự do, để thi thoảng lục lại quá khứ, dọn dẹp cho sạch sẽ, chào đón một tương lai tinh tươm hơn sẽ đến.

Đêm dẫu sâu đến đâu, dẫu dài đến đâu, cũng phải nhường mình cho bình minh rực sáng, và nỗi cô đơn cũng chỉ có thể cự mình thức tỉnh trong một khoảnh khắc ngăn ngủi vậy thôi. Thì có sao đâu? Chúng ta cần có những khoảnh khắc cô đơn, cần có những khoảnh khắc một mình, đau nỗi đau của chính mình để nhắc nhở mình đã từng hạnh phúc.

Vậy nên em - hãy nhắc mình cô đơn để nhớ mình đã từng hạnh phúc và sau này, sẽ lại hạnh phúc, em nhé!

Cám ơn các bạn trong thời gian qua đã đọc, quan tâm và bình chọn cho truyện của mình...)) Từ nay mình sẽ post truyện đều hơn nhé !! <3

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Đừng Đợi Nữa

Đừng đợi nữa

Về thôi

Ngày sắp cận rồi

Phố phường chật chội

Những bước chân bước vội

Vô tình không thấy

Lạc mất nhau.

Đừng đợi nữa

Về thôi

Nắng đã nhạt màu

Những gương mặt nhàu nhĩ

Nói những lời hoa mỹ

Những nỗi buồn cất kỹ

Chỉ để lừa dối nhau.

Không phải ai

Cũng có quyền làm mình đau

Cho dù nỗi đau ấy

Vẫn dài thêm theo từng nỗi nhớ

Yêu thương rời xa đâu là một món nợ
Để buộc mình ở lại
Gồng gánh nỗi sợ với thời gian
Bất kể sau này
Là những ngày gian nan
Vì tổn thương
Sống cuộc đời như cá kia mắc cạn
Nhưng cuộc đời
Sau rất nhiều hoạn nạn
Mình vẫn còn những người bạn để yêu thương!

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Có Thể Một Ngày Em Sẽ Lại Yêu

Có thể một ngày em sẽ lại yêu...

Không phải anh mà là một người khác

Suốt cuộc đời này anh nguyện đóng vai kẻ phụ bạc

Cắt đứt duyên mình, nhìn bước em sang ngang...

Có thể một ngày em sẽ lại yêu...

Sẽ lại mỉm cười với một hạnh phúc mới

Thay thế anh, một người chẳng có tương lai để trông đợi

Chẳng lo được cho em phú quý đến trọn đời...

Có thể một ngày em sẽ lại yêu...

Có thể sẽ quên anh, quên đi những lời từng hẹn ước

Thì hãy để kỉ niệm xưa trôi hết theo dòng nước

Một mai bước qua cầu, anh chỉ còn là người dừng thôi...

Có thể một ngày em sẽ lại yêu...

Ừ, có thể nay mai thôi, anh biết

Bởi cuộc đời có rất nhiều điều tưởng chừng như tha thiết

Cuối cùng rồi cũng chẳng biết sẽ về đâu

Có những cuộc tình người ta nghĩ là đậm sâu

Nhưng một khi đã xa nhau là xa mãi...

Thế nên, em đừng lo cho anh, người ở lại

Cả cuộc đời này hãy sống thật hạnh phúc được không?

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Nói Hết Rồi Thôi

Nói một lần cho thỏa hết những nhớ mong
Để từ nay những đắng cay sẽ thôi giữ lại trong lòng
Buông tay, chỉ là trả một hạt cát về với đại dương mà nó hằng trông ngóng
Thôi thì trách duyên mỏng, nên phận mình mãi long đong..
Nói một lần cho thỏa hết những đớn đau
Ai rồi cũng sẽ học được cách lau khô đi những giọt nước mắt
Ai rồi cũng học được cách đứng dậy để đối mặt
Ai rồi cũng sẽ mở lòng sau những tổn thương từng khép chặt
Tất cả rồi cũng là những chuyện nhỏ nhất với thời gian...
Nên suốt đời đừng sống để thở than
Và nuối tiếc những điều không thuộc về mình nữa
Nỗi đau nào cũng phải tự mình chữa
Bởi con đường nào cũng là do mình đã chọn lựa
Chỉ là Chúa khép cánh cửa này, mình sẽ mở cánh cửa kia...

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Rồi Cũng Đến Lúc Không Còn Là Của Nhau

Rồi cũng đến lúc không còn là của nhau

Một cái buông tay mà nỗi đau vĩnh viễn nằm lại trong tim không thể xóa

Một cái ngoảnh mặt mà khóa chặt lối về của yêu thương

Và những con đường từ nay chỉ còn ta đi về trong im lặng kí ức...

Rồi những buồn bực giận hờn thương nhớ sẽ theo gió trở thành câu chuyện dĩ vãng với thời gian

Một chuyện tình lãng đãng chỉ để quên nên chia ly là điều biết trước

Chuyện tình mình giống như trò đặt cược

Số phận lung lay, tình yêu thả bay như lá úa rụng theo mùa...

Rồi cũng chẳng cần biết chuyện tình này ai là kẻ thắng người thua

Bởi hết yêu, được hay mất hơn thua không còn quá quan trọng

Nếu kết thúc cũng cần một cái cớ, mỗi lỗi lầm để riêng ta xin nhận lấy được không?

Người cứ buông tay, xóa sạch hết đi, ngày mai bước theo chồng

Để mình ta ở lại trong giấc mộng của một thời thương nhớ sẽ ngủ yên...

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Là Con Gái, Không Cần Tỏ Ra Mạnh Mẽ!

Những cô gái mạnh mẽ là những cô gái chẳng bao giờ rơi nước mắt trước mặt người khác, họ giống như cây xương rồng, lặng lẽ giấu những giọt nước mắt tổn thương vào trong

Dường như, là con gái, cô gái nào cũng muốn khoác lên mình tấm áo mạnh mẽ để ngạo nghễ cười trước đời, để tự tin bước vào đời, rằng mình là người chẳng dễ gì tổn thương. Nhưng cũng chẳng biết, chiếc áo mạnh mẽ mà chúng ta cố gắng khoác lên mình có giúp chúng ta sống vui vẻ hơn không hay sẽ vô hình trở thành bức tường ngăn cách nỗi cô đơn của mình với thế giới bên ngoài?

Tôi không dám nhận mình là cô gái mạnh mẽ, cũng chẳng thừa nhận mình là người yếu đuối. Có lẽ, tôi đứng ở đâu đó, giữa ranh giới mạnh mẽ và mong manh, mà thật ra, thế giới này - con người vẫn luôn đứng ở giữa ranh giới ấy, bởi họ - sẽ có lúc mạnh mẽ đến phát sợ, cũng có lúc yếu đuối đến thảm thương. Nên tôi tin rằng, sẽ chẳng cô gái nào tự gọi mình là cô gái mạnh mẽ. Có lẽ vậy, con gái chỉ có thể khẳng định họ là người độc lập, là người tự tin nhưng tuyệt đối, không ai thừa nhận mình là người mạnh mẽ, kiên cường.

Thường người ta nghĩ, những cô gái mạnh mẽ là cô gái chẳng bao giờ rơi nước mắt trước mặt trước mặt người khác, họ giống như cây xương rồng, lặng lẽ giấu những giọt nước mắt tổn thương vào trong. Bởi họ sợ người khác thương hại, sợ cuộc đời coi khinh, sợ bạn bè cười chê. Nước mắt bỗng nhiên trở thành một minh chứng về những cô nàng yếu đuối. Họ coi những cô gái hay rơi nước mắt bất cứ lúc nào, tùy tiện ở mọi nơi là những cô gái mềm yếu, dễ tổn thương, dễ dựa dẫm mà không biết rằng, nước mắt sinh ra vốn là để xoa dịu đi những niềm đau, hong khô những vết thương đang chảy máu, nước

mắt cũng chỉ là một cung bậc cảm xúc bình thường như nụ cười vậ thôi. vậy nên họ để dành những giọt nước mắt cho những khi một mình, hoặc thậm chí ngăn cho nó không bao giờ rơi xuống. Tôi chợt nhận ra, những cô gái ngẩng đầu lên trời mà khóc, các cô ấy chẳng phai người mạnh mẽ gì cả, các cô ấy đáng thương hơn những cô gái nức nở òa khóc trên đường kia, bởi rõ ràng là cô độc chẳng nhận ra mình đang cô độc, rõ ràng là đón đau mà phải gồng mình chẳng dám đau.

Tôi đã từng sống một khoảng thời gian dài, tỏ ra mình mạnh mẽ, bất cần sự quan tâm và cảm thông của người đời, ngạo nghễ bước đi. Rồi một ngày, tôi thấy mình như một con cờ của người đời, khóc cười theo cảm xúc của họ, chẳng dám sống cho cảm xúc của mình thì chiếc áo mạnh mẽ kia cũng nghĩa lý gì ? Một mình với nỗi đau thật ra không đáng sợ, đáng sợ nhất là phải tỏ ra mình không đau, không buồn. Vậy là, tôi để trái tim mình được giải thoát. Tôi không ngại để nước mắt rơi dù nơi đâu, bất cứ đâu - trong đám đông hay một mình, tôi chỉ sợ có những thời khắc trong cuộc đời, người ta không còn nước mắt để khóc cho mình được nữa. Cuộc đời có những nỗi đau rất đáng sợ nhưng đáng sợ hơn là vô cảm với nỗi đau của chính mình.

Các cô gái đã từng sống như tôi, chắc chắn sẽ có lúc thấy ghen tị rất nhiều với những cô gái được tự do thể hiện cảm xúc của chính mình. Buồn thì khóc, vui thì cười, có gì đâu mà không sống như thế. Bởi vì không dám khóc chỉ làm vết thương sâu thêm mà thôi..

Hôm rồi, trên mạng người ta thi nhau chia sẻ hình ảnh một cô gái vừa chia tay người yêu, gào khóc trên đường để cười chê, đưa ra những bình luận ác ý. Nhìn hình ảnh cô gái ấy, bỗng nhiên tôi thấy khâm phục sự mạnh mẽ khi đối diện với cảm xúc yếu đuối trong lòng tại thời điểm đau thương đó của cô gái. Bởi tôi biết chắc rằng, sau khi để nước mắt rơi tự do, mặc kệ hết thầy sự đời , cô gái ấy sẽ thấy nhẹ nhõm trong lòng. Nỗi đau của mình, nếu mình không khóc thương cho mình thì cuộc đời này, còn ai để khóc cho mình nữa đây? Những lời bàn tán của người đời vẫn muôn đời dai dẳng, họ cười vì trong giây phút hoảng loạn, bị thương, cô đơn nào đó, chúng ta không thể tự chủ, đủ tỉnh táo để có thể kiểm soát được cảm xúc, chúng ta có thể cư xử rất buồn cười, rất ngốc nghếch, rất đại khờ nhưng hãy nhớ, cuộc đời này - chẳng bao giờ có ai trải qua được nỗi đau của người khác để mạnh mẽ cư xử cho ra

“phần người” thay họ. Số phận vẫn vậy, chúng ta sinh ra được dành riêng những nỗi đau, những nỗi buồn và những nỗi niềm đó - không phải để chúng ta vô tình tìm cách gạt bỏ, chúng ta phải học cách đối diện để vượt qua. Và nếu không thể bình thản vượt qua thì hãy cứ chọn cách vượt qua khiến ta thoải mái nhất. Hãy cứ mạnh mẽ trong nỗi yếu đuối của chính mình.

Em ạ, mạnh mẽ đâu phải là chiếc áo đẹp để khoe với đời! Cứng cỏi đâu phải là để mình trở thành chỗ dựa vững chắc cho người khác thôi đâu! Đôi khi mạnh mẽ chính là làm chỗ dựa cho chính mình nữa đấy. Trong lòng em có vũng vàng, có an toàn thì em mới có quyền chìa tay ra giúp đỡ, vỗ về người khác được chứ. Ngay cả đến bản thân cũng bất an thì tại sao lại phải cố gắng để tỏ ra kiên cường, để người khác tin rằng mình là chỗ dựa vững vàng của ai? Cuộc đời này vốn dĩ chẳng có khuôn mẫu nào để người ta phải bó buộc mình vào nó, nên em à, là một cô gái, chẳng thể mạnh mẽ thì cũng chẳng sao, yếu đuối vốn dĩ là một quyền năng của em. Em sinh ra là để được chở che, được yêu thương và được vỗ về, cho dầu là tự vỗ về, tự yêu thương mình đi chẳng nữa. Em hãy cứ ghi nhớ điều đó, bởi cuộc đời, chỉ cần mình sống để làm mình vui thôi là đủ, phải không em?

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Duyên Phận

Một ngày người hỏi ta về những ước mong lớn nhất trong lòng?
Ta lặng im, siết tay người thật chặt
Giữa cuộc đời bao la, ước mơ ta nhỏ nhất
Ta chẳng mong gì ngoài mong muốn được giữ chặt những yêu thương...
Cả cuộc đời chỉ cần một ai đó để yêu thương
Để được cùng nhau ăn một bữa cơm thật bình thường
Để được chia sẻ hơi ấm một khoảng giường
Và chỉ để tựa vai nhau khóc cho thỏa những khi mình chán chường...
Chỉ như thế, sẽ là những ngày tháng bình yên nắm tay nhau đi hết một
đoạn đường
Rồi sau đó sẽ thế nào dường như ta cũng chẳng cần phải biết
Bởi chuyện tình yêu có những khi thật da diết
Lúc phai nhạt đáng sợ đến ngạc nhiên
Nên chúng ta cứ yêu như quên hết những muộn phiền
Mọi âu lo hãy để cuộc đời thay ta giữ lấy
Vì như thế tình yêu sẽ giản đơn biết mấy
Yêu nhau thôi, lấy được nhau hay không còn thuộc về duyên phận...

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Phía Sau Một Cô Gái Hay Cười

Phía sau một cô gái hay cười, là cô gái hay ngẩng đầu lên trời, khóc thầm một mình.

Phía sau một cô gái hay cười, là cô gái luôn lặng lẽ một mình trên đường phố, cô đơn giấu mình sau chiếc áo kiên cường.

Phía sau một cô gái hay cười, là cô gái với trái tim đang chứa đầy những vết nứt lạnh giá, không ngừng khao khát được yêu thương.

Phía sau một cô gái hay cười, là cô gái đang sống một cuộc đời rất khác. Là em đó nhưng có bao giờ, em dám nhận là mình không em ?

Đã khi nào, trong cuộc tình đã xa ấy, em nhìn lại và thấy rằng em cần yêu thương và bảo vệ chính mình không em ? Đã khi nào, trong cuộc tình “sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua” ấy, em nhận ra mình đã bỏ ra quá nhiều nước mắt cho một người không một giây phút nào chịu nhìn về em? Đã khi nào, em nhận ra, em cô đơn đến mức luôn tự vòng tay ôm lấy mình an ủi, vỗ về?.

Em, cô gái với vẻ ngoài cứng cỏi kia ời, em có thể phủ nhận nỗi đau của mình, nhưng không thể phủ nhận nỗi khao khát từ trong sâu thẳm, rằng em cần một vòng tay ôm em thật chặt, rằng em cần một bờ vai cho em nương tựa. Vì em đơn độc trong cuộc tình ấy đã quá lâu rồi.

Em, những cô gái mạnh mẽ đến bất cần, em có thể khép kín trái tim mình trước yêu thương của ai khác, nhưng em sẽ không thể che giấu nỗi thốn thứt, rằng tim em đang run lên vì những nhịp đập chơi vơi.

Em, cứ tự gồng mình trước những cơn bão lòng ập đến, em cô đơn như

cánh chim lạc đàn luôn tự cho rằng mình đang yên ổn. Nhưng em biết mà, trái tim em có thật sự bình yên ? Vì em có lý trí đến đâu, em vẫn không thể chối bỏ, em là người rất dễ tổn thương.

Em vẫn là người xưa nay coi trọng cảm xúc của những người xung quanh hơn chính mình, là người luôn chọn lắng nghe thay vì chia sẻ, là người cười nhiều hơn khóc. Nhưng em à, em mạnh mẽ cười để cho ai xem khi mà tim em đang chảy máu? Em là con gái, mạnh mẽ lắm rồi, nước mắt cũng chỉ có thể rơi một mình, mạnh mẽ lắm rồi em cũng chỉ có thể ôm nỗi đau một mình.

Em ổn, từ bao giờ, em tập cho mình thói quen trả lời sự quan tâm của người khác như thế? Có phải vì em đang nghĩ, em đau một mình, riết rồi cũng thành quen, em sẽ chịu đựng được, phải không? Đã có ai nói với em rằng, em ngốc lắm chưa? Đã có ai cười vì em đại lắm chưa? Sẽ chẳng một ai khâm phục em đâu. Bởi vì điều quan trọng nhất là yêu bản thân mình, thành thật với bản thân mình, em không làm được. Cô gái, em có thể là người rất tốt, rất tuyệt vời trong mắt người khác, nhưng với bản thân em-em chỉ là một người bỏ đi.

Đã bao lâu, em không dám khóc cho mình trước mặt nhiều người? Đã bao lâu, em không dám than thở với lũ bạn rằng em đang buồn? Đã bao lâu, em không dám thử những điều mình muốn, như là hét một tiếng thật to khi me cảm thất thế giới chán-đến-mức-muốn-nổ-tung-tất-cả? Em ơi, đã bao lâu, em không tháo chiếc mặt nạ đang-ổn khiến em mệt mỏi xuống?

Khóc hết đi em, cuộc đời còn bao lần để khóc cho những hồn nhiên tuổi trẻ, hồn nhiên thương tổn nữa đâu. Rồi mai sau, ai bước qua thanh xuân ấy, cũng chỉ còn lại là những bình thản vụn vỡ trong tim, chỉ còn lại những trái tim lạnh căm và nước mắt ráo hoảnh đã cạn dần theo những năm tháng chai sạn vì trưởng thành.

Bởi vì trưởng thành, chúng ta chẳng còn cơ hội để khóc cho mình, khóc cho những buồn vui rất đổi thật thà của những ngày tháng xanh. Trưởng thành nghĩa là cô đơn tận cùng nhưng cũng chối bỏ tận cùng những cô đơn.

Khóc hết đi em , trước khi cuộc đời lấy khỏi ta những ủi an chân thành duy nhất ấy. Dẫu có buồn đến đâu cũng chẳng thể đau bằng nỗi buồn tắc nghẽn trong tim. Dẫu có buồn đến đâu cũng chẳng thể đau bằng những giọt

nước mắt lặng lẽ chạy ngược vào trong.

Em có biết, thế giới này, mạnh mẽ không phải là nở nụ cười không em? Mạnh mẽ là khi em dám khóc khi em dám khóc, dám buồn khi em muốn buồn và nếu cô đơn là một lựa chọn, em hãy đối diện với nỗi cô đơn của mình trong sự công khai. Vì thật ra, cuộc đời này, mình còn có bao lần để sống một cách công khai cho mình nữa đâu, dù ngay cả khi, đó chỉ là một nỗi buồn không đáng.

EM CHƯA TỪNG CHẠY TRỐN CÔ ĐƠN

Mộc Diệp Tử

Khi Người Lớn Không Còn Cô Đơn

Việc phải sống với người xa lạ không đáng sợ. Đáng sợ là chúng ta đang phải sống trong một thế giới đầy ắp những người dừng quen mặt.

1.

Chiều nay cũng giống như bao chiều đã qua. Bạn lang thang trên phố một mình. Bạn đứng lặng lẽ ở ngã ba thành phố, băn khoăn chẳng biết cất bước đi về hướng nào. Vậy là, bạn tụt lại giữa dòng đời hối hả, ngỡ ngác như đứa trẻ lạc khỏi vòng tay người thân, ngỡ ngác tìm kiếm một ánh mắt người dừng ấm áp dừng lại nơi bạn... Nhưng dường như trong không gian đầy âm thanh xao động ấy, thứ mà bạn cảm nhận được chỉ là sự hỗn độn xen lẫn trống vắng.

Hà Nội những ngày tháng 12 gió thổi mạnh từng cơn, từng đám lá xoay xoay trong buổi chiều trời nhiều mây, xám xịt và ảm đạm. Bạn vừa bước qua một gánh hàng hoa chở đầy những nhành thạch thảo tím ngát. Trong đầu bạn vang vang giọng hát sâu lắng chẳng thể trộn lẫn của ” Nữ hoàng chân đất” Khánh Ly: “Ta ngắt đi một cụm hoa thạch thảo. Em nhớ cho: mùa thu đã chết rồi. Ôi ngát hương thời gian mùi thạch thảo. Em nhớ cho rằng ta vẫn chờ em..” Bạn vẫn thường nghe ” Mùa thu chết ” trong những ngày cuối thu, đầu đông- khi những bông hoa thạch thảo nở rộ một trời nhớ thương và lặng lẽ phai tàn đi hương sắc. Bạn ru mình chìm vào giấc ngủ mỗi đêm bởi những giai điệu và ca từ da diết như thể hút cạn tâm tư người nghe ấy.. Bạn nghe rồi thường buồn, buồn vì lẽ gì bạn cũng không biết nữa. Có lẽ vì bạn đa cảm nên nỗi buồn của bạn cũng vu vơ chuyển động theo những thanh âm, theo sự biến đổi của thời tiết, theo cả những con chữ im lìm trong những trang sách.

Bạn ít nghe nhạc trẻ, nhưng gần đây bạn rất hay lắng nghe những khi một

mình những câu từ trong một ca khúc được nhiều bạn trẻ chia sẻ trên mạng:” thành phố bé thế thôi, mà tìm hoài chẳng được. Tìm hoài sao chẳng thấy nhau giữa chốn đông người. Thành phố bé thế thôi mà tìm hoài không thấy chút ấm áp, chút yêu thương riêng mình...” . Bạn không hẳn là người thích tự nhốt mình vào một nỗi cô đơn theo trào lưu để có vẻ “thời thượng”. Bạn cho rằng, mình không đời nào giống những đứa trẻ đang lớn luôn tỏ ra buồn phiền, ảo não ngoài kia, những đứa trẻ đang tập sống một cuộc đời của những người trưởng thành và tỏ ra mình trải đời với những nỗi buồn sâu sắc. Bởi vì bạn đã là người lớn và bạn đã làm quen với những khoảnh khắc cô đơn mất tự chủ đủ lâu để cho mình được phép hiểu đời hơn những người trẻ ấy. Vì là người lớn, nỗi cô đơn của bạn thường rất lặng lẽ.

Càng lớn, bạn càng thấy thời gian trôi nhanh vùn vụt, nhiều khi, chẳng biết mình đang ở tháng ngày nào của năm. Có lẽ vì thói quen không xem giờ, xem lịch đã bỏ quên dần dần từ sau khi rời khỏi những ngày tháng mài mòn trên ghế nhà trường. Những bận bịu cuốn bạn đi, cuốn bạn vào vòng xoáy của tranh đấu, đua chen để rồi dần dần bạn chỉ là người vô cảm vô hồn trên phố, lãnh đạm và hời hợt với tất cả mọi thứ quanh mình. Có lẽ, sẽ có nhiều người cũng giống như bạn, bước ra phố một mình, bước chân vô định, chẳng tìm kiếm gì mà dường như đang tìm kiếm rất nhiều. Ấm áp. Bình yên. Yêu thương. Tự do. Cuối cùng bước chân bạn cũng dừng lại sau khi đã lang thang đủ lâu và đủ dài. Mặt trời đã tắt nắng lâu rồi. Đường khuya tối sẫm, mấy ngọ đèn neon phát ra từ những cửa hiệu bên đường không đủ sáng để thấy rõ mặt người. Nỗi cô đơn chạy dài theo cái bóng nhấp nhô của bạn. Nỗi buồn thành phố có màu gì? Bạn bỗng thấy nhớ nhà. Nhưng trở về nhà rồi bạn có thoát khỏi nỗi cô đơn buồn chán này không?

Bạn nghĩ về đời sống cá nhân. Thật ra, bạn có khác gì những người trẻ cô đơn ở trên mạng. Cuốn sách gối đầu của bạn cũng là “Cô đơn trên mạng”. Những bản nhạc bạn nghe cũng toàn là cô đơn. Những nỗi buồn bạn nếm cũng vụn vặt tầm thường. Bạn còn chưa bước qua tuổi 30 mà sao thấy cuộc đời già cỗi, cô đơn quá đỗi. Những ngày nghỉ bạn thường nằm nhà xem phim hoặc vùi mình vào một cuốn sách, online cho hết ngày, nấu gói mì ăn qua quýt cho qua bữa, lảng tránh những cuộc điện thoại hẹn hò. Cũng có khi bạn bước ra rạp, nhưng rồi trong không gian tĩnh lặng, bạn ngủ quên một giấc ngon

lạnh. Bạn ít dần những kết nối với cuộc sống bên ngoài, bạn ít trò chuyện, bạn ít chia sẻ, bạn ít gặp gỡ. Bạn thích gõ phím hơn là nói. Bạn thích giải quyết nỗi buồn bằng cách viết lên mạng hơn là tìm đến đứa bạn thân. Bạn thích ngồi một mình ở nhà hơn là tụ tập. Bạn có bao giờ thấy chán cuộc sống như vậy? Bạn không biết nữa, nhưng bạn tin chắc rằng trong lòng phố, nhiều người cũng đang tồn tại giống như bạn. Là tồn-tại chứ không phải là đang-sống.

Và bạn ở đâu? Là ai? Làm gì? Bạn là những cư dân thành phố, tuổi đời còn rất trẻ, bạn làm việc trong những tòa nhà cao rộng nhưng trong lòng đầy ắp sự cô đơn.

Bạn trở về, trong đầu bạn hiện lên bữa cơm nhà ấm áp. Bạn sẽ thay đổi, bắt đầu bằng việc nấu một bữa cơm thật ngon, gọi điện cho ba mẹ, ra tiệm làm một kiểu tóc mới, hẹn hò một vài người bạn xuống phố và ngày mai, bạn sẽ đến chỗ làm bằng nụ cười tươi mới.

Bạn sẽ không còn là những người lớn cô đơn nữa, phải không?

2.

Có những lúc, chẳng muốn làm gì, chẳng thiết nói gì. Điều duy nhất có thể làm, chỉ là úp mặt xuống gối, như thế thế giới ngoài kia có tươi đẹp ra sao, thì mình cũng đã nhắm mắt mà khước từ. Đó là một ngày bạn trở về nhà với đôi chân mệt mỏi và tâm trạng trống rỗng. Bạn không hiểu những nỗi ngổn ngang trong lòng lúc này là vì lẽ gì. Nhưng bạn cảm thấy mình đang trôi về một vùng đất nào đó. Thứ cảm xúc tồi tệ này khiến bạn chỉ muốn được nằm xuống, cuộn tròn mình trong chăn và nghe mãi những tình khúc không tên cho đến khi nước mắt rơi nặng trĩu những nỗi buồn.

Hoa nở, hoa tàn, bốn mùa đổi thay, vạn vật đổi dời, sinh trụ dị diệt, đến nhanh hay chậm đều có ngày ở cuối đoạn đường. Chỉ tiếc con người đi một vòng lớn của số phận, đến cuối cùng, cái cần giữ đều không thể giữ được, đau lòng muốn đứt lìa thân xác mà chỉ có thể mỉm cười chấp nhận ly biệt.

Cuộc đời cứ nói, có mất có được, không mất khó được, nhưng nào ai dám chắc thứ đã mất đi sẽ khiến người ta hạnh phúc hơn với thứ có được. Khoảnh khắc tuyệt vọng nhất chính là từ đang có trở thành không có, tuột trôi qua tay không cách nào níu lại.

Trên đài liên tục phát đi những con số đau thương. Sự sống tan biến tựa như một cái chớp mắt, những nỗi ám ảnh, đau thương thì vĩnh viễn trọn một kiếp người với người ở lại.

Bạn sợ phải nghe những tin buồn, sợ những cuộc đổ vỡ, chia ly, sợ thấy những nỗi đau, những sự ra đi đột ngột. Bạn sợ vì bạn cảm thấy mình nhỏ bé, thấy mình bất lực, chẳng thể nào giữ cho đời những niềm vui dù là nhỏ nhoi. Nên với bạn, ngày hôm nay thật tồi tệ, cùng một lúc, bạn tiếp nhận những nỗi đau quá lớn từ xung quanh, từ cuộc đời, từ những người bạn thân đến không quen. Một sinh linh nhỏ đang gánh chịu nỗi đau bệnh tật, một gia đình khó khăn đang cần giúp đỡ, một người bạn tan vỡ yêu thương, những sinh mạng vừa tan biến như sao trời vụt tắt. Những người bạn muốn giúp mà bất lực không thể giúp, bạn chỉ muốn vùi đầu trong giấc mơ về một kiếp người bình yên, vô ưu... Nhưng biết chạy đâu cho khỏi nỗi buồn thân thể đang bủa vây lúc này?

Đi và đến, mở và khép, khởi và diệt, kiếp con người suy cho cùng cũng nằm trong cái vòng quẩn quanh của sinh lão bệnh tử, vẫn biết là quy luật, nhưng điều đau lòng vẫn cứ phải đau lòng..

Nhân sinh tự cổ tùy vô tử? Kiếp người ngắn ngủi thế sao không vì nhau mà sống những ngày tháng yên vui cho khỏi phí hoài một kiếp người? Sao cứ phải vì những toan tính hèn mọn, nhỏ nhoi, làm cuộc đời này ngắn dần những yêu thương?

Bạn chợt nhớ những câu thơ của Nạp Lan Tính Đức mà thấy lòng tê buốt:

“Nhân sinh nhược chính như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến,

Đẳng nhân biến khước cố nhân tâm, khước đại cố nhân tâm dịch biến.”

Ly sơn ngũ bãi thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung bất oán,

Hà như bạc cầm y lang, bỉ dục liên chi đương nhật nguyện..”

Dịch thơ:

Gía như gặp gỡ lần đầu

Gio' thu sao nở gieo sâu quạt tranh

Người xưa quay gót thật nhanh,

Lại thanh nhân thế đoạn đành đổi thay.

Rốt cuộc thì trên thế gian này, có thứ gì là trường tồn? Vốn dĩ có sinh có diệt nên mãi mãi có lẽ chỉ là một giấc mơ đẹp để trong cuộc đời quá nhiều hư ảo này...

p/s: Mấy bạn có đi ngang qua bình chọn cho truyện để mình có động lực up tiếp nhé !~^^.